

I VINDRAN... I ELS CONTINUAREM NECESSITANT Nicolás Castellano

Nicolás Castellano (Las Palmas, 1977) és llicenciat en Periodisme per la Universitat Complutense de Madrid i treballa des de fa deu anys per a la Cadena SER. Especialitzat en el fenomen de la immigració, l'ha cobert a l'arxipèlag canari, a les costes dels països de sortida i als països d'origen: el Marroc, el Sàhara Occidental, Mauritània, Algèria, el Senegal, Mali, Burkina Faso o Guinea Conakry. Ha estat guardonat amb el IX Premi Drets Humans del Consell General de l'Advocacia Espanyola i la medalla d'or de la Creu Roja Espanyola. És coautor de l'audiollibre *Mi nombre es nadie* (Icaria, 2008), que narra el periple dels immigrants que intenten arribar a Espanya.

Nicolás Castellano (Las Palmas, 1977) es licenciado en Periodismo por la Universidad Complutense de Madrid y trabaja desde hace casi una década para la Cadena SER. Especializado en el fenómeno de la inmigración, lo ha cubierto en el archipiélago canario, las costas de los países de salida y en los países de origen: Marruecos, el Sáhara Occidental, Mauritania, Argelia, Senegal, Mali, Burkina Faso o Guinea Conakry. Ha sido galardonado con el IX Premio Derechos Humanos del Consejo General de la Abogacía Española y la medalla de oro de la Cruz Roja Española. Es coautor del audiolibro *Mi nombre es nadie* (Icaria, 2008), que narra el periplo de los inmigrantes que tratan de llegar a España.

Nicolás Castellano (Las Palmas, 1977) holds a degree in Journalism from the Complutense University of Madrid and has been working for Cadena SER for the past decade. Specialising in the phenomenon of immigration, he has covered the subject on the Canary Islands, the coasts of the home countries and in the home countries themselves, including Morocco, Western Sahara, Mauritania, Algeria, Senegal, Mali, Burkina Faso and Guinea-Conakry. He was awarded the 9th Human Rights Prize from the Spanish General Advocacy Council and the gold medal from the Spanish Red Cross. He is the co-author of the audio book entitled *My name is nobody* (My name is nobody, Icaria, 2008), which narrates the travails of immigrants trying to reach Spain.

Es creu que són molts, o massa, que en temps de crisi és lògic que hagin de tornar als seus països; els més radicals pensen que “posen en risc” el sistema de la sanitat pública; les grans batudes policials a la caça dels *sense papers* es consideren normals, per no parlar de polèmiques cícliques i exagerades com la del vel islàmic. La llista de tòpics difícils d'eliminar és interminable. Els immigrants s'han tornat a convertir en el cap de turc amb l'arribada de la crisi econòmica a Espanya i a tots els països rics.

En una visita a Tetuan per preparar un reportatge sobre la migració de menors marroquins cap a Espanya, vaig sentir una de les millors explicacions sobre com hem estat capaços d'etiquetar les migracions com un procés negatiu i d'estendre aquesta idea en una cadena infinita. La va formular Amina Bargach, una gran psiquiatra marroquina i una intel·lectual amb una visió molt clara del fet

Y VENDRÁN... Y LOS SEGUIREMOS NECESITANDO

Se ha instalado la visión de que son muchos o “demasiados”, que en tiempos de crisis es “lógico” que tengan que retornar a sus países; para algunos más radicales, “ponen en riesgo el sistema de la sanidad pública”; las grandes redadas policiales a la “caza de los sin papeles” parecen algo “normal”, por no hablar de polémicas cíclicas e infladas como la del velo islámico. La lista de tópicos difíciles de derribar es interminable. Los inmigrantes han vuelto a convertirse en el chivo expiatorio tras la irrupción de la crisis económica en España y en todos los países ricos.

En una visita a Tetuán, preparando un reportaje sobre la migración de menores marroquíes hacia España, escuché una de las mejores argumentaciones que explican cómo hemos sido capaces de etiquetar

AND THEY'LL COME... AND WE'LL STILL NEED THEM

The opinion has taken hold that there are many or too many of them; that they logically have to return to their homelands in times of crisis. To people with a more radical bent, “they put the entire public health system at risk”. The large-scale police roundups to hunt down illegal immigrants seem normal, not to mention the cyclical, overblown controversies like the Islamic veil. The list of clichés that are hard to debunk is endless. Immigrants have once again become the scapegoat since the onset of the economy crisis in Spain and its wealthy counterparts.

On a trip to Tétouan while preparing a report on Moroccan minors migrating to Spain, I heard one of the best arguments explaining how we have become capable of labelling migration a negative

migratori: “A Espanya qualsevol pot parlar d'immigració sense tenir-ne ni idea. És com parlar de futbol, tothom opina sobre els migrants sense haver-se documentat o sense coneixe'n cap, tot i que són veïns. Qualsevol persona, al bar, en una plaça o en una entrevista en un mitjà de comunicació, sembla que pugui donar lliçons de les causes o del context en què es produeix aquest fenomen. És la visió de superioritat dels europeus, que fa que considerin inferiors els que vénen de fora”.

La realitat de la immigració a Espanya és molt diversa, però per conèixer-la el primer que cal és fer un cop d'ull a les dades que la dibuixen. El 31 de març de 2010, a l'Estat hi viuen 4.842.499 estrangers regularitzats. Són 51.000 més que a començaments d'any i 347.000 més que dotze mesos enrere. De gener a març de 2010 ha tingut lloc un fet sense precedents en tan poc temps: més de 6.000

las migraciones como un proceso negativo y de expandir esta idea en una cadena infinita. Fue en un encuentro con Amina Bargach, una de las mejores psiquiatras de todo Marruecos y una intelectual con una visión muy nítida del hecho migratorio: “En España cualquiera puede hablar de la inmigración sin tener ni la más mínima idea. Es como hablar de fútbol, todo el mundo opina de los migrantes sin haberse documentado o sin conocer a ninguno, a pesar de tenerlos como vecinos. Cualquiera, en la cafetería, en una plaza, o en una entrevista en un medio de comunicación, parece sentar cátedra de las causas o del contexto en el que se produce este fenómeno. Es la visión de superioridad de los europeos, que les hace ver a los que vienen de fuera un peldaño por debajo”.

La realidad de la inmigración de nuestro país es muy diversa, pero para conocerla lo primero es echar una mirada a los datos que la di-

process and expanding this idea ad infinitum. It was at a meeting with Amina Bargach, one of the top psychiatrists in all of Morocco and an intellectual with a clear-headed vision of migration: “In Spain anyone can talk about immigration without having the foggiest idea. It's like talking about football: everyone has an opinion about immigrants without having studied the issue or met a single one, even if they're their neighbours. Anyone in a café, a square or an interview with the media seems to feel like an expert on the causes or circumstances in which this phenomenon takes place. It's Europeans' sense of superiority which leads them to see people coming from elsewhere as at a rung beneath them.”

The reality of immigration in our country is quite diverse, but to learn about it the first thing to do is look at the figures describing it. A total of 4,842,499 legal immigrants lived in Spain as of the

persones han fet les maletes per tornar a l'Amèrica Llatina, concretament a l'Argentina, l'Equador, Colòmbia, el Perú i la República Dominicana. Pel que fa a l'origen, 4 de cada 10 estrangers procedeixen d'un país de la Unió Europea, 3 de cada 10 de l'Amèrica Llatina, el 20% és africà i el 6%, asiàtic. Marroquins, romanesos, equatorians i colombians continuen encapçalant la llista de les principals nacionalitats, i en cinquè lloc hi ha el Regne Unit (a l'Estat espanyol hi viuen 223.000 britànics). Quatre comunitats autònomes aglutinen el 65% de la població estrangera, encara que Catalunya, amb 1.075.000 estrangers, i Madrid, amb 886.000, en són els nuclis principals.

Abans de treure'n conclusions cal saber que aquestes dades revelen, en realitat, un “canvi en el cicle migratori del nostre país”, com ho definia l'exsecretària d'estat d'Immigració Consuelo Rumí.

>>

bujan. En España viven 4.842.499 extranjeros regularizados a 31 de marzo de 2010. Son 51.000 más que a principios de año y 347.000 más que doce meses atrás. De enero a marzo de 2010 ha sucedido algo sin precedentes en tan poco tiempo, más de 6.000 personas han hecho las maletas para volverse a sus países en Iberoamérica, exactamente hacia Argentina, Ecuador, Colombia, Perú y República Dominicana. En cuanto a su origen, 4 de cada 10 extranjeros procede de un país de la Unión Europea, 3 de cada 10 de Latinoamérica, el 20% es africano y el 6% asiático. Marroquíes, rumanos, ecuatorianos y colombianos siguen encabezando la lista de principales nacionalidades, y en quinto lugar está el Reino Unido, ya que en España viven 223.000 británicos. Cuatro comunidades autónomas aglutinan el 65% de la población extranjera, aunque Cataluña, con 1.075.000 extranjeros, y Madrid, con 886.000, son los principales núcleos.

>>

31st of March 2010. This is 51,000 more than at the start of the year and 347,000 more than 12 months earlier. From January to March 2010, something happened that was unprecedented for such a brief time span: more than 6,000 people packed their bags to go back to their home countries in Latin America, primarily to Argentina, Ecuador, Colombia, Peru and the Dominican Republic. Regarding immigrants' provenance, 4 out of every 10 foreigners come from a European Union country and 3 come from Latin America; 20% of immigrants are African and 6% are Asian. Moroccans, Romanians, Ecuadorans and Colombians still top the list of the main nationalities, followed by the United Kingdom, with 223,000 British nationals living in Spain. Four autonomous communities are the home to 65% of the immigrants, although Catalonia with 1,075,000 foreigners and Madrid with 886,000 are the leaders.

>>

L'única cosa sense dret a ser globalitzada és la llibertat per emigrar

Lo único sin derecho a globalizarse es la libertad para emigrar

The only thing lacking the right to globalise is the freedom to emigrate

≤≤

Perquè encara que el nombre d'immigrants continua creixent, és un dels augments més baixos de les últimes dues dècades. Segons dades del Ministeri de Treball i Immigració, l'any 2009 va acabar amb un 7% d'augment de la població estrangera resident a l'Estat espanyol, el volum de creixement migratori més baix dels últims 18 anys. El 2010 serà el tercer any consecutiu en què el ritme d'increment de la població immigrant continuarà caient, una situació inimaginable fa dos anys, per no parlar del que passava al principi d'aquesta dècada, l'any 2001, quan el nombre d'immigrants creixia a un ritme anual del 24%.

Davant de l'estadística, imprescindible per saber de què parlem, hi ha aquesta llista interminable de tòpics que han desdibuixat la fisonomia de les migracions a Espanya i, en general, als països privilegiats, a Europa o als Estats Units. Estereotips i idees negatives

≤≤

Antes de sacar conclusiones deben saber que estos datos desvelan, en realidad, un "cambio en el ciclo migratorio de nuestro país", como lo definía la ex secretaria de estado de Inmigración Consuelo Rumí. Porque es cierto que "sigue creciendo" el número de inmigrantes pero es más concluyente señalar que se trata de uno de los aumentos más bajos de las últimas dos décadas. Otro dato del Ministerio de Trabajo e Inmigración arroja más luz al cambio que estamos experimentando: el año 2009 concluyó con un 7% de aumento de la población extranjera residente en España, el volumen de crecimiento migratorio más bajo de los últimos 18 años. 2010 será el tercer año consecutivo en el que el ritmo de incremento de la población extranjera seguirá cayendo, una situación inimaginable hace dos años, por no echar la mirada a lo que sucedía al principio de esta década, en 2001, cuando el número de inmigrantes crecía a un ritmo anual del 24%.

≤≤

Before drawing conclusions, we must know that these figures actually reveal a "change in the migratory cycle in our country," as defined by the former Secretary of State for Immigration, Consuelo Rumí. It is true that the number of immigrants is still rising, but it is more revealing to note that this rise is among the smallest in the past two decades. Another figure from the Ministry of Labour and Immigration sheds even more light on the change we are experiencing: 2009 ended with a 7% rise in the foreign population living in Spain, the lowest rate of migratory growth in the past 18 years. This year will be the third in a row in which the pace at which the foreign population is rising will continue to slow down, a situation that was unimaginable two years ago, not to mention back at the start of this decade, in 2001, when the number of immigrants was rising at a rate of 24% per year.

que es repeteixen com si fossin un mantra del món dels rics cap als migrants, etiquetats com "els que ens treuen la feina", "els que no paguen impostos", "els delinqüents"... fins a arribar al còctel final que ha acabat associant el fenomen de la immigració a la idea de problema en l'imaginari col·lectiu de bona part de la societat espanyola. Algunes enquestes d'opinió del CIS o de l'Institut Opina per a la Cadena SER han reflectit en diferents moments des de l'any 2006, l'any rècord de l'arribada de persones en cayucos i pateres, que el 70% dels espanyols creu que hi ha massa immigrants al país.

Amb l'inici de la crisi econòmica, aquestes idees han anat prenent força fins a generar l'opinió que si ara aquests estrangers no tenen feina (l'atur de la població immigrant supera el 30%) haurien de tornar als seus països. Els que demanen que se'n vagin sembla que pateixin una amnèsia selectiva de la memòria migratòria d'aquest

≥≥

Frente a la estadística, imprescindible para saber de qué hablamos, existe esa lista interminable de tópicos que han desdibujado el rostro de las migraciones en España y, en general, en los países de la orilla "privilegiada", quizá en mayor medida en Europa o en Estados Unidos. Estereotipos e ideas negativas que se repiten como si fueran un mantra del mundo de los ricos hacia los migrantes, etiquetados como "los que nos quitan el trabajo", "los que no pagan impuestos", "los delincuentes"... así hasta llegar al cóctel final que ha acabado emparejando el fenómeno de la inmigración al de problema en el imaginario colectivo de buena parte de la sociedad española. Encuestas de opinión del CIS o del Instituto Opina para la Cadena SER han reflejado en distintos momentos desde el año 2006, el año récord de la llegada de personas en cayucos y pateras, que el 70% de los españoles cree que hay "demasiados" inmigrantes en el país.

≥≥

Contrasting with these statistics, which are crucial for grasping the issue at hand, is the endless list of clichés that have blurred the face of immigration in Spain and, more broadly, all the countries in the privileged world, perhaps more in Europe and the United States. These stereotypes and negative ideas about the immigrants are repeated like a mantra in the world of the wealthy, who label them as the ones who "take jobs away from us", "don't pay taxes", "are criminals" and so forth until reaching the mishmash that has ended up equating the phenomenon of immigration with a problem in the collective imagination of many Spaniards. Since 2006, the record-breaking year in terms of the number of people who arrived in *cayucos* and *pateras* (makeshift rafts), opinion surveys conducted for Cadena SER by the Instituto Opina and CIS have shown that 70% of Spaniards believe that there are too many immigrants in the country.

≥≥

“Com que sóc negre els polis em paren cada dos per tres, tot i que ja sóc espanyol”

“Como soy negro los polis me paran a cada rato, y eso que ya soy español”

“Because I’m black the cops stop me constantly, but actually now I’m Spanish”

≤

país, ja que de vegades s’oblida que cada any tornen a Espanya amb tot el dret 40.000 emigrants que el seu dia van haver de marxar per guanyar-se la vida en un altre país.

És evident que els períodes de crisi condicionen els moviments de població, però també que la globalització s’ha convertit en una panacea en què l’única cosa que no té dret a globalitzar-se és la llibertat per emigrar. Les polítiques més dures tenen un escenari especialment paradoxal a Itàlia, on Silvio Berlusconi ha convertit la immigració en un delictes, o als Estats Units, on Barack Obama encara no ha aconseguit tirar endavant una nova llei d’immigració que tornaria tots els drets als 12 milions de persones que viuen “sense papers” a la primera potència mundial. El país del somni americà està sacsejat ara per la polèmica de la llei SB1070, és a dir, la llei antiimmigració d’Arizona, rebutjada amb més força que mai per l’enorme comunitat

≤

Tras el inicio de la crisis económica, estas ideas han ido engordando hasta generar la creencia de que si ahora esos mismos extranjeros no tienen trabajo (el paro de la población inmigrante supera el 30%) deberían “retornar” a sus países. Los que piden que se vayan parecen atravesar por un periodo de amnesia selectiva de la memoria migratoria de este país, porque a veces se olvida que cada año vuelven a España con todo derecho 40.000 emigrantes que en su día dejaron este país para buscarse la vida en otro.

Es evidente que los periodos de crisis condicionan los movimientos de población pero también que la globalización se ha convertido en una panacea donde lo único sin derecho a globalizarse es la libertad para emigrar. Las políticas más duras tienen un escenario especialmente paradójico en Italia, donde Silvio Berlusconi ha convertido la inmigración en delito, o en Estados Unidos, donde Barack Obama

≤

These ideas have gained momentum since the onset of the economic crisis, prompting the belief that if those same immigrants are now unemployed (unemployment among immigrants stands at over 30%) they should go back to their countries. The people who are asking them to leave seem to be experiencing a period of selective amnesia in this country’s migratory memory, because sometimes they forget that every year 40,000 emigrants who left Spain at some point to seek a better life elsewhere come back here to live with all due rights.

It is clear that crises affect population movements, but it is also clear that globalisation has become a panacea in which the only thing lacking the right to globalise is the freedom to emigrate. The harshest policies have a particularly paradoxical backdrop in Italy, where Silvio Berlusconi has turned immigration into a crime, or in the

hispana dels Estats Units. I ja no parlem de la famosa directiva de retorn de la Unió Europea, també coneguda com a “directiva de la vergonya”, que amenaça el futur dels 8 milions de persones que viuen a Europa sense els maleïts papers.

L’última reforma de la llei d’estrangeria espanyola, la quarta en deu anys, ha estat molt criticada perquè ha endurit les condicions per a la reagrupació familiar i ha augmentat a 60 dies el període d’internament en els polèmics CIE, els centres d’internament d’estrangers. Els de Madrid, Màlaga i Barcelona ja es van considerar el 2008 com uns dels pitjors de tota la UE en un informe que va elaborar una consultora independent per al Parlament Europeu. Així doncs, no val esgrimir l’argument que Berlusconi és pitjor o que Sarkozy s’oblida dels seus orígens hongaresos, perquè si analitzem el que està passant al nostre país haurem de reconèixer que no ens

no ha conseguido aún sacar adelante una nueva ley de inmigración que devolvería todos sus derechos a los 12 millones de personas que viven “sin papeles” en la primera potencia mundial. El país del sueño americano está ahora sacudido por la polémica de la ley SB1070 o, lo que es lo mismo, la ley antiinmigración de Arizona, rechazada con más fuerza que nunca por la enorme comunidad hispana en Estados Unidos. O qué decir de la famosa directiva de retorno de la Unión Europea, también conocida como *directiva de la vergüenza*, que ensombrea el futuro de los 8 millones de personas que viven en Europa sin los dichosos papeles.

La reciente reforma de la ley de extranjería en España, la cuarta en diez años, ha sido criticada porque ha endurecido las condiciones para la reagrupación familiar o ha aumentado a 60 días el periodo de internamiento en los polémicos CIE, los centros de internamiento

United States, where Barack Obama has not yet managed to push through a new immigration law which would restore all the rights to the 12 million people living illegally in the leading world power. The country of the American dream is now being shaken up by the controversy of SB1070, also known as the Arizona Anti-Immigration Bill, rejected more vehemently than ever by the enormous Hispanic community in the United States. On the home front is the European Union’s famous Return Directive, also known as the “Directive of Shame”, which casts a shadow on the future of the eight million people living in Europe without the coveted papers.

The recent reform of the Immigration Law in Spain, the fourth in ten years, has been criticised because it has imposed more stringent conditions for family reunification and raised the internment period at the controversial Foreigner Internment Centres (CIEs) to

quedem enrere. ¿O és que les 10.000 identificacions d’estrangers que es van fer el 2009 només als carrers de Madrid no s’assemblen molt al que es proposa a Arizona de parar per demanar la documentació als qui “pels trets racials” podrien ser immigrants? Perquè això passa a Espanya des de finals de 2008, com reconeixia el mateix Sindicat Unificat de Policia en plena polèmica per les batudes a principis de 2009, quan va denunciar una instrucció que demanava quotes de detenció d’immigrants. “Estrangers: en funció de la població de cada districte, cal fer un nombre de detencions... Si no n’hi ha, cal anar-los a buscar fora del districte”, deia la circular que es va repartir a totes les comissaries de Madrid.

El Ministeri de l’Interior va desautoritzar l’ordre, però n’hi ha prou a fer un volt per determinats barris de Madrid, Barcelona o València per comprovar que aquesta pràctica no ha desaparegut. El

de extranjeros. Los de Madrid, Málaga y Barcelona fueron señalados ya en 2008 entre los peores de toda la UE en un informe que elaboró una consultora independiente para el Parlamento Europeo. Así, no vale esgrimir el argumento de que Berlusconi es peor o que Sarkozy se olvida de sus orígenes húngaros, porque si analizamos lo que está sucediendo en nuestro país no tardaremos en reconocer que no les vamos a la zaga. ¿O es que las 10.000 identificaciones de extranjeros que se llevaron a cabo en 2009 sólo en las calles de Madrid no se parecen bastante a lo que se propone en Arizona de parar y pedir la documentación a los que “por rasgos raciales” pudieran ser inmigrantes? Porque esto sucede en España desde finales de 2008, como reconocía el propio Sindicato Unificado de Policía en plena polémica por las redadas a inicios de 2009, cuando denunciaron una instrucción que pedía cupos de detención de inmigrantes. “Extranjeros: en

60 days. Back in 2008, the CIEs in Madrid, Malaga and Barcelona were already cited as among the worst in the EU in a report drawn up for the European Parliament by an independent consultant. So it is unfair to wield the argument that Berlusconi is worse or Sarkozy is forgetting his Hungarian roots, because if we analyse what is happening in our country we will soon realise that we are trailing behind. After all, aren’t the 10,000 identifications of foreigners conducted on the streets of Madrid in 2009 alone remarkably similar to what is being proposed in Arizona: to stop and ask for documentation from people whose “racial features” indicate that they might be immigrants? After all, this has been happening in Spain since late 2008, as the Unified Police Syndicate acknowledged amid controversy over the roundups started in 2009, when they denounced the instructions asking them for quotas on immigrant detentions. “Foreigners: based

maig passat, buscant testimonis d’immigrants que valoressin la polèmica llei d’Arizona, en vaig trobar alguns exemples. “Com que sóc negre em paren cada dos per tres, tot i que ja sóc espanyol, perquè encara que vaig néixer a la República Dominicana, la meua mare em va portar de ben petit i ja tinc la nacionalitat, però els polis em continuen parant pel meu color de pell per demanar-me els papers”, assenyalava l’Àlex, de 21 anys, a la plaça de la Luna, en ple centre de Madrid. “Em fa vergonya quan em paren al meu barri perquè els veïns poden pensar que he fet alguna cosa, i simplement ho fan perquè sóc negre, o mulat, com vulguis dir-ho.” Al seu costat, Mussa, senegalès de 34 anys, afirmava, amb un somriure, que ja coneixia “tots els calabossos de Madrid”. “El cap de setmana passat vaig estar a la comissaria de Chamartín. Sempre em paren, sobretot a les parades de metro d’Oporto i Plaza Elíptica, alguns policies

≥

base a la población de cada distrito, hay que hacer un número de detenidos... Si no los hay, se va a buscarlos fuera del distrito”, decía la circular repartida por todas las comisarías de Madrid.

El Ministerio del Interior desautorizó la orden, pero basta con darse una vuelta por determinados barrios de Madrid, Barcelona o Valencia para comprobar que esa práctica no ha desaparecido. En mayo pasado, buscando testimonios de inmigrantes que valoraran la polémica ley de Arizona, escuché varios ejemplos. “Como soy negro me paran a cada rato, y eso que ya soy español, porque aunque nací en la República Dominicana, mi madre me trajo pequeñito y ya tengo la nacionalidad, pero por mi color de piel esos polis me paran todo el rato para pedirme los papeles”, señalaba Álex, de 21 años, en la plaza de la Luna, en pleno centro de Madrid. “Me da vergüenza cuando lo hacen en mi barrio porque mis vecinos pueden pensar

≥

on the population of each district, a certain number of detainees must be reached... If there are not enough, they should be sought outside the district,” read the circular sent to all the police stations in Madrid.

The Ministry of the Interior retracted the order, but all you have to do is walk around certain neighbourhoods in Madrid, Barcelona or Valencia to realise that this practice has not disappeared. Last May, as I was seeking testimony from immigrants regarding their opinions on the controversial Arizona law, I listened to several examples. “Since I’m black I get stopped a lot, but actually I’m Spanish because even though I was born in the Dominican Republic my mother brought me here when I was little and I have Spanish nationality, but these cops stop me constantly to ask for my papers just because of the colour of my skin,” recounted 21-year-old Álex in Plaza de la Luna right in the heart of Madrid. “I’m embarrassed when they

≥

La recerca de la prosperitat és el viatge més antic de l'ésser humà

The quest for prosperity is the oldest journey known to mankind

<<

ja em coneixen. No puc viure així, perquè m'han obert una ordre d'expulsió i ara ho tinc difícil per poder-me regularitzar", explicava.

Mussa és un dels 36.000 subsaharians que van arribar el 2006 en cayuco a Espanya. Aquesta és una altra paradoxa. Ha hagut de caure a mínims desconeguts l'arribada de pasteres perquè es parli de la

immigració en un sentit ampli i no només de la que arribava per mar, que, per cert, és menys de l'1 % de tota la immigració que ha vingut a Espanya des de 1995. En els primers cinc mesos de 2010 s'han interceptat 550 immigrants en barques, un 80% menys que en el mateix període de l'any passat, la xifra més baixa que s'ha registrat en els últims vint anys, quan les pasteres van començar a creuar l'estret.

No sembla que interessi a ningú les causes que explicarien per què no vénen ara pasteres o cayucos. ¿Pot ser només pel desplegament policial del Frontex o dels països d'origen? ¿Som conscients de les conseqüències d'haver aixecat un autèntic mur entre Àfrica i Europa? Segons United For Intercultural Action, una organització europea de denúncia contra el racisme i les polítiques europees sobre immigració, 13.621 persones han mort intentant creuar aquest "mur" en els últims 18 anys. Per no parlar dels que estan perdent la vida a

marítima, que es, por cierto, menos del 1% de toda la inmigración que ha venido a España desde 1995. En los primeros cinco meses de 2010 han sido interceptados 550 inmigrantes en barcas, un 80% menos que en el mismo periodo del año pasado, la cifra más baja que se ha registrado en los últimos veinte años, cuando las pateras comenzaron a cruzar el estrecho.

A nadie parece interesarle las causas que explicarían por qué no vienen ahora pateras o cayucos. ¿Será sólo por el despliegue policial del Frontex o de los países de origen? ¿Sabemos las consecuencias de haber levantado un auténtico muro entre África y Europa? Según United For Intercultural Action, una organización europea de denuncia contra el racismo y las políticas europeas sobre inmigración, 13.621 personas han muerto intentando cruzar ese "muro" en los últimos 18 años. Por no hablar de los que se están dejando la vida en

has had to trickle off to next to nothing before people were able to speak about immigrant in a broad sense and not only about the arrival by sea of what actually accounts for only 1% of all immigration to Spain since 1995. In the first few months of 2010, 550 immigrants were intercepted on seagoing vessels, 80% fewer than in the same period last year. This is the lowest figure recorded in the past 20 years, when the rafts began to cross the Strait.

Nobody seems to be interested in why these *pateras* and *cayucos* are no longer arriving. Is it only because of the implementation of the Frontex force or police in the home countries? Do we know the consequences of having erected a veritable wall between Africa and Europe? According to United for Intercultural Action, a European organisation that works to counter racism and European immigration policies, in the past 18 years 13,621 people have died trying to

La búsqueda de la prosperidad es el viaje más antiguo que se le conoce al ser humano

les dunes de Mali o el Níger en les rutes per l'interior del continent africà a la recerca d'una sortida cap a Europa. L'única esclatxa que ha quedat oberta en la fortalesa europea és Grècia. Si la crisi fos el factor que expliqués aquest descens de pasteres, els immigrants no continuarien entrant per Grècia precisament.

El que ha quedat demostrat al llarg de la història és que les polítiques d'"immigració zero" acaben fracassant i que culpar l'"altre" també és una equivocació. Però, com ha denunciat Amnistia Internacional recentment, s'està produint un fort augment del racisme, la xenofòbia i la intolerància a Europa.

Aquesta pràctica d'"usar i llençar" els treballadors estrangers quan les coses van mal dades és molt antiga. A finals del segle XIX als Estats Units es van produir linxaments de xinesos, el 1882 es va prohibir l'entrada als asiàtics. El 1917 van aprovar una altra llei per

las arenas de Mali o Níger en las rutas por el interior del continente africano en busca de una salida hacia Europa. La única rendija que ha quedado abierta en la fortaleza europea es Grecia. Si fuera la crisis el factor que explicase este descenso de pateras, los inmigrantes no seguirían entrando por Grecia precisamente.

Lo que ha quedado demostrado a lo largo de la historia es que las políticas de "inmigración cero" acaban fracasando y que culpar al "otro" es también erróneo. Pero, como ha denunciado recientemente Amnistía Internacional, se está produciendo un "brusco aumento" del racismo, la xenofobia y la intolerancia en Europa.

Esa práctica de "usar y tirar" a los trabajadores extranjeros cuando vienen mal dadas es muy antigua. A finales del siglo XIX en Estados Unidos se produjeron linchamientos de chinos, en 1882 se prohibió la entrada a los asiáticos. En 1917 aprobaron otra ley impidiendo

cross this "wall". Not to mention those who lose their lives in the sands of Mali or Niger along the inland African routes in the quest for a way to Europe. The only crack remaining in the European fortress is Greece. If the crisis were the reason behind this decline in rafts, certainly immigrants would not still be entering Europe via Greece.

What has been demonstrated throughout the course of history is that "zero immigration" policies end up failing, and that blaming the "other" is also mistaken. But, just as Amnesty International has recently condemned, lately there has been a steep upsurge in racism, xenophobia and intolerance in Europe.

This "disposable" view of foreign workers who arrive in need is as old as the hills. In the United States in the late 19th century, Chinese workers were lynched, and in 1882 Asians were banned from

Secretaría de Estado de Inmigración y Emigración
extranjeros.mtas.es

United for Intercultural Action
www.unitedagainstracism.org

University of Colorado. Immigration and Migration
ucblibraries.colorado.edu/govpubs/us/immigration.htm

impedir l'arribada d'analfabets, i tot perquè italians, russos o grecs van prendre rumb cap als Estats Units per posar fi a la misèria en què vivien a la vella Europa.

Més de 200 milions de persones porten en aquest moment l'etiqueta d'"immigrant", persones que simplement han iniciat el viatge més antic de l'ésser humà: la recerca de la prosperitat. Avui, els governs rics responen amb batudes, deportacions o l'aprovació de lleis molt més restrictives. ¿Serem capaços de no cometre una altra vegada els mateixos errors històrics? ¿Està justificat jugar electoralment amb la immigració com està passant a Vic o Badalona, per posar algun exemple?

I no hem d'oblidar que continuaran venint i que continuarem necessitant-los, perquè d'aquí al 2050 a Europa li caldran 50 milions d'immigrants per poder-se mantenir. ■

la llegada de analfabetos, todo porque italianos, rusos o griegos pusieron rumbo a Estados Unidos para acabar con la miseria en la que vivían en la vieja Europa.

Más de 200 millones de personas llevan puesta hoy la etiqueta de "inmigrante", personas que simplemente han iniciado el viaje más antiguo que se le conoce al ser humano, la búsqueda de la prosperidad. Hoy, los gobiernos ricos responden con redadas, deportaciones o la aprobación de leyes mucho más restrictivas. ¿Seremos capaces de no incurrir otra vez en los mismos errores históricos? ¿Está justificado jugar electoralmente con la inmigración como está sucediendo en Vic o Badalona, por poner algún ejemplo?

Y no olviden, seguirán viniendo y seguiremos necesitando, porque de aquí a 2050 Europa requerirá 50 millones de inmigrantes para poder sostenerse. ■

entering the country. Another law was passed in 1917 prohibiting the influx of illiterate people, all because the Italians, Russians and Greeks were heading for the United States to flee the misery in which they were living in old Europe.

More than 200 million people wear the label of "immigrant" today, people who have simply decided to embark on the oldest journey known to mankind, the quest for prosperity. Today, wealthy governments respond with roundups, deportations or the approval of much more restrictive laws. Will we once again fall prey to the same errors as always? Is it justified to play with immigration in the elections, as is happening in Vic and Badalona, just to cite two examples? And we should not forget that immigrants will keep coming and we will keep needing them, because between now and 2050 Europe will need 50 million immigrants to sustain itself. ■